

Recomençar, aquí

És un desig, però és també l'expressió d'una ambició política. Bon 2014. Que el 2014 estigui a l'alçada de les nostres expectatives. Que sigui l'any del desacomplexament i la dignitat. L'any de l'afirmació catalana de sobirania. L'any del pronunciament democràtic de la ciutadania sobre la independència. L'any que, al marge de les intencions i les obstruccions de l'Estat, per la via del referèndum o –si ens l'impedeixen– per la via d'unes eleccions, el poble català manifestarà la seva voluntat.

Després d'un complex procés de presa de consciència, havent patit la persistent acció repressora, negadora i denigradora de les institucions espanyoles, la pacífica, oberta i diversa societat catalana dictaminarà. Dirà si vol assumir directament la responsabilitat de triar i gestionar el propi futur, o si preferix mantenir la vinculació de dependència i subordinació dins l'Estat, gestada en l'ocupació i sotmetiment de 1714, i les seves posteriors actualitzacions.

El 1714 ha representat per als catalans la memòria de la derrota, la pèrdua de drets i llibertats, la satellització de les classes dirigents. Jaume Vicens Vives considerava, a *Notícia de Catalunya* (1954), que el 1714 els catalans havien topat amb un Estat modern "imposat per la conquesta" i "organitzat per mantenir-la". Així, per Vicens, el 1714 "el fet essencial és que l'Estat es converteix definitivament en una cosa distant, inassolible". Per això, con-

clou, "contra l'Estat advers i inassolible, els catalans reaccionaren o bé combatent-lo o bé negant-lo". Ara, però, les coses han canviat molt. El 2014, les velles classes dirigents han estat desplaçades com mai abans. I les noves classes centrals de la societat catalana, treballadores i il·lustrades, han pres la iniciativa i tenen l'ambició de liderar la construcció d'un estat i d'un model social nous. Ara la mobilització ciutadana és popular, és transversal, és propositiva i vol instaurar un poder democràtic.

Per què el 2014? Algunes anticipacions arriscades l'assenyalaven com l'any del capgirament. La més rellevant, sens dubte, la de Josep Lluís Carod-Rovira. A *2014. Que parli el poble català* (2008) marcava un horitzó democràtic, un punt d'inflexió. Però, sobretot, detecta-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

va uns corrents socials emergents i aportava la posada al dia doctrinal del catalanisme per a la nova etapa d'hegemonia independentista. Pels més optimistes, doncs, havia començat un compte enrere ple d'incerteses però que contenia un objectiu. Les condicions i oportunitats històriques també

es creen amb esforç i tenacitat. Ara algunes incerteses es mantenen, però la sobirania i la llibertat ja són en el centre del debat de la política catalana. El compte enrere d'anys s'ha acabat. Ara parlem i parlarem de mesos i setmanes; de dies i hores. Una part molt significativa de la societat catalana ha triat el 2014 per posar el punt final a la subordinació a un estat que l'ha menystingut i violentat. I fer efectiu el dret a decidir el 2014 ha esdevingut un factor de mobilització,

d'il·lusió i d'esperança. L'oportunitat s'ha fet real i imminent.

Els que no participaven ni participen del neguit emancipador català han volgut denunciar una mena de sacralització del 2014 com a prova de la falta de projecte polític de l'independentisme, refugiat en les resonàncies romàntiques i mitificadores de la celebració del Tricentenari. S'equivoquen. Celebrem i celebrem els 300 anys de la caiguda de Barcelona i les institucions catalanes a mans dels Borbons. I els 200 anys de la fi de la Guerra del Francès. I els 100 de la posada en marxa efectiva de la Mancomunitat. Però, sobretot, celebrarem el punt de partida d'un procés nou. L'arrencada d'una etapa històrica nova. No tenim només esperit commemoratiu sinó, sobretot, ambició fundacional.

El 2014 celebrem sobretot el futur que comença. Volem recomençar. Volem encetar una trajectòria pròpia, disposant dels mateixos instruments i ressorts que els pobles emancipats de la terra. I volem fer-ho aquí. En aquesta nostra terra de pas, per on tothom pot transitar i on molts volen quedar-se.

De vegades les tradicions utòpiques, aclaparades per les dificultats de les societats que les esperonaven, solien projectar-se en paradisos llunyans, en terres incògnites, on fos possible tornar a començar i construir una societat millor. Nosaltres no volem fugir enlloc. Nosaltres ens quedarem. Votarem. Ens emanciparem. I construirem la nostra utopia democràtica i socialment avançada aquí. De fet, ja hem començat.

La mobilització ciutadana és popular, és transversal, és propositiva i vol instaurar un poder democràtic

Una part molt significativa de la societat catalana ha triat el 2014 per posar el punt final a la subordinació a un estat que l'ha violentat

LAMARTARILE